

Tot just 40 quilòmetres separen els municipis de Pineda de Mar i Alella. Però la distància entre les seves realitats socials és sideral. A Pineda un 24,1% d'atur s'acarnissa amb una base social obrera, mentre que a Alella, amb un 9,13% d'atur, els seus veïns, amb una de les rendes *per capita* més elevades de Catalunya —duplica la de municipis com Vila-seca o Sant Adrià de Besòs—, suporten els efectes de la crisi sense massa patiment. Una dada molt aclaridora: el 60% dels habitants d'Alella o bé són propietaris d'una empresa o bé ocupen càrrecs directius. Gairebé cap mileurista. I per descomptat, en aquest municipi no s'estilen els pisos de 50 metres quadrats. Però les grans empreses també tanquen o acomiaden directius. Per tant, si Alella té una taxa d'atur com la de la disciplinada Alemanya de Merkel, no és només perquè els seus habitants tinguin menys butlletes de la loteria de l'atur, sinó perquè els qui han quedat fora del mercat han sabut, o han pogut, començar de nou amb negoci propi. Molts han canviat sous de 6.000 euros i un gran despatx per un garatge o una habitació reconvertida en oficina, i retribucions molt més modestes.

En Sergi Roca, obligat per la crisi, ha triat el camí del *home office*, l'oficina a casa, una modalitat de negoci prou implantada a Europa. Fins fa poc, era propietari d'una empresa de transport de residus que ocupava una quinzena de persones. Però els impagaments, d'una banda, i la caiguda de l'activitat d'empreses, que, per tant, deixaven de generar residus, el va obligar a tancar. “Si no hagués tingut una casa gran, probablement no hauria pogut tornar a treballar, perquè seria impossible fer front al pagament d'un lloguer. Però ara m'he instal·lat al garatge de casa i he tornat a començar, reduint molt els costos fixos i subcontractant tots els serveis. La meva agenda de contactes ha estat vital per a seguir fent la mateixa activitat, però amb una petita empresa viable”, explica en Sergi. Ara bé, el fet de tenir el despatx al garatge no l'eximeix de pagar a l'ajuntament els impostos corresponents per desenvolupar una activitat econòmica.

És també un dels setanta empresaris-autònoms d'Alella Negocis, una associ-

És terra de vins. I terra d'emprenedoria. Amb una taxa de desocupació com Alemanya, del 9%, aquest municipi del Maresme ha vist créixer com bolets els negocis propis al garatge de les seves caríssimes cases. La formació i el nivell de vida dels seus veïns expliquen, en part, per què l'atur no ha colpit tant, però també un ajuntament hiperactiu en la reactivació econòmica.

Alella compta amb una DO pròpia. El sector del

Alella, Denominació d'Origen emprenedors

ció que va néixer per “fer pinya entre els emprenedors i empresaris ja actius del municipi, i potenciar el quilòmetre zero de serveis, perquè a Alella tenim de tot i bo, no cal anar a Barcelona per trobar un bon advocat, un dissenyador o un arquitecte”, remarca la Sònia Pujol, presidenta d'Alella Negocis. Constata el *boom* de professionals que redrecen la seva vida laboral després d'un sotrac amb projectes d'emprenedoria, perquè han augmentat molt les consultes sobre com capitalitzar l'atur, i quan l'associació fa sessions infor-

matives per a emprenedors el segon divendres de cada més, “com a mínim apareixen dues o tres persones que ens expliquen que han creat una nova empresa a Alella”.

Aquesta efervescència emprenedora en una població de 9.610 habitants és una de les causes que, a parer de la Sònia Pujol, expliquen per què a Alella la taxa d'atur no sols no creix, sinó que alguns mesos recula. “Si alguns veïns queden a l'atur, queda compensat per d'altres que surten de les llistes d'atur i comencen un nou negoci capitalitzant

vi és el més potent d'aquest municipi i, malgrat la crisi, continua oferint força llocs de treball.

el seu atur. En aquest sentit, és una gran sort per al municipi, perquè la vitalitat econòmica que sempre hem tingut no queda tan ressentida per la crisi com succeeix en d'altres municipis del voltant", rebla la presidenta d'Alella Negocis.

Dones, mares i inactives. El 9,13% d'atur –la mitjana de Catalunya supera el 22%–, que equival a 469 persones oficialment, també s'explica perquè molts dels residents d'Alella són o bé estrangers europeus, amb càrrecs en empreses multinacionals que no s'han vist afectades per la crisi, o bé barcelonins que sempre havien tingut la segona residència a Alella i des de fa un temps s'hi han traslladat perquè consideren que tenen més qualitat de vida, però no pas perquè el seu poder adquisitiu s'hagi vist reduït. I encara una altra dada rellevant que ofereix la regidoria d'Emprenedoria i Ocupació,

la franja amb més atur d'Alella són dones de 30 a 39 anys: "Al municipi, gairebé el 70% dels aturats són dones, i, a més, entre aquesta franja d'edat. La majoria són dones que tenen fills, i ja sigui per decisió pròpia o perquè es van quedar a l'atur i ja no han trobat feina, no treballen, tot i que tenen una formació acadèmica elevada", explica la regidora Glòria Mans. I és ben cert, al matí, les terrasses d'alguns bars, especialment el bar Duran i les Bodegues Marfil, són plenes de mares que duen els seus fills al col·legi Hamilton, d'elit, i que acaben passant el matí plegades. La prova que aquest col·lectiu no passa una ansietat especial pel fet de no tenir feina és que no són usuàries de la gran quantitat de serveis que presta l'Ajuntament i Alella Negocis per fomentar l'emprenedoria o per buscar un treball. Tampoc no en són usuaris els veïns de la urbanització Can Teixidó, l'única part d'Alella que

té platja. Coneguda com la Berberly Hills d'Alella, aquesta urbanització és territori bàsicament alemany, i els xalats tenen preus que oscil·len entre els dos i els tres milions d'euros.

L'èxode juvenil. I què passa amb els joves d'Alella? A Catalunya, gairebé el 50% dels joves –entre 18 i 25 anys– estan a l'atur, però Alella també trenca els esquemes en aquesta estadística. I no pas perquè tots els seus joves tinguin feina, sinó perquè pràcticament no n'hi ha, de joves. "S'han autoexportat", com diu el Sergi Roca, a països com Alemanya, Austràlia i el Regne Unit, "aprofitant que tenen un alt grau de formació, han decidit anar a viure fora per poder tenir una experiència laboral que a Alella o Barcelona no tindran". Però la Sònia Pujol demana afegir un altre motiu, el preu dels pisos: "De tota la vida s'ha dit que Alella no volia els seus fills, perquè, fins i tot abans de l'any 2000, els preus dels pisos ja eren desorbitats, entre un 30% i un 40% superiors a la mitjana. Un pis de 90 metres quadrats valia més que una casa, i pisos de 100 valien 500.000 euros. I els pisos que s'han fet en la darrera dècada, el més petit, de 80 metres quadrats, valia 400.000 euros. Des de fa deu anys, de la meua generació tots viuen a Premià, a Vilassar de Mar, Vilassar de Dalt, Pineda, etc. Per això no hi ha atur entre els menors de 30 anys... perquè ja no hi són".

Ciutat dormitori. Si els veïns d'Alella haguessin de treballar al poble, la història seria prou diferent. L'economia local se sustenta en el sector del vi, que és prou potent, tenint en compte que Alella compta amb una DO pròpia. De fet, genera força ocupació, però de caràcter temporal. La restauració i el comerç, amb prop de tres-cents establiments, acaben de configurar les bases de l'activitat econòmica del municipi. La regidora d'Emprenedoria i Ocupació, Glòria Mans, constata que "la majoria de la gent que viu a Alella no treballa al poble, sinó a Barcelona o als voltants del Maresme, perquè el cert és que no hi ha massa empreses a Alella que puguin donar feina, i el perfil dels nostres ciutadans encaixa millor amb

La restauració és un altre pilar bàsic de l'economia d'Alella, un municipi que concentra bona part del seu atur en la franja de dones d'entre 30 i 39 anys, la majoria de les quals són mares.

feines que són fora". Per a la regidora, també és un fet remarcable a l'hora d'explicar la baixa taxa d'atur el fet que "només el 5% de la població és immigrant, i dins d'aquesta, són europeus comunitaris, que han vingut aquí cercant qualitat de vida i amb una bona feina".

Amb tot, la intervenció de l'ajuntament és necessària per a una petita part de la població: "És veritat que l'atur no ens ha colpit tant com en d'altres poblacions, però des de l'ajuntament hem apostat molt per fomentar l'emprenedoria i dinamitzar l'economia perquè som conscients de la situació global

de crisi, i si l'estat deixa de banda els autònoms i, a més a més, posa traves amb reformes laborals estranyes, des de l'administració local no ens podem quedar plegats de braços, almenys amb la gent que tenim més pròxima". I sor-

El 60% dels veïns d'Alella tenen un càrrec directiu o són propietaris d'una empresa

prèn repassar la cartera de serveis de la regidoria, amb múltiples programes d'emprenedoria i d'inserció laboral encaminats a "assessorar tothom qui no trobi una sortida en el món laboral o vulgui emprendre un nou camí". Precisament, la setmana vinent se celebren les primeres jornades "Alella Emprèn! Jornades d'Emprenedoria a Alella", una acció més per demostrar als veïns que "per a tenir bones idees i tirar endavant un negoci no calen massa diners", rebla la regidora. L'ajuntament també disposa d'una borsa de treball, amb la qual sempre es prioritzen els candidats que siguin d'Alella. Una borsa de treball que, segons la presidenta d'Alella Negocis, Sònia Pujol, "encara no funciona bé, costa de trobar el perfil de treballador que podem necessitar".

Entrenament psicològic. En qualsevol cas, no tot són flors i violes, a Alella. També hi ha veïns que ho passen molt malament. "Són una minoria, però per això hi som". No només persones amb dificultats econòmiques que han de recórrer als serveis socials, sinó també persones amb problemes psicològics. Algú que tenia una bona feina i que ara l'ha perduda, encara que tingui calaix, "perd autoestima progressivament, i necessita que l'ajudin a recuperar l'ànim. Per això hem posat en marxa un servei de *coaching* des de l'ajuntament, per ajudar els veïns que no se senten amb forces per tirar endavant amb la seva nova situació", detalla la regidora.

Les cases adossades, els cotxes – moltíssims de gamma alta –, la vitalitat de les terrasses de bar en hores de feina... ja indiquen que Alella no és pas un municipi pobre. I lluny del que tot això podria indicar electoralment, en aquest municipi governa amb majoria una força d'esquerres, ERC, amb una sola regidora del PSC, precisament, la d'Emprenedoria.

La crisi també l'ha reinventada en positiu. Empresaris i directius que només hi feien nit ara es munten el despatx a casa. Això voldrà dir, d'entrada, més consum a Alella. El dal·tabaix financer haurà servit d'alguna cosa aquí.

Gemma Aguilera